Надзея ПАРЧУК, г. Брэст

Начныя гукі

Хто сказаў, што горад спіць?
Горад поўны разнагуку:
То машына праімчыць,
То цягнік наробіць стуку.

А то вецер зашуміць –
Залатошыць крыллем шаты,
То кажан залапаціць
Ці заплача вінавата.

То за вокнамі на дол
Пераспелы плод сарвецца,
Ціша ночы з ясных зор
На мае радкі пральецца.

Раніца

Прачнуўся світанак і плюхнуўся ў рэчку
Туды, дзе разгойдаўся Мухаўца плёс,
А ветрык-свавольнік пранёсся над грэчкай
І знік нечакана ў прасторах нябёс.

І стала ў паветры зноў ціха і міла,
І стала так светла над веснай зямлёй,
Што бусел распростаў даўжэзныя крылы
І жвава падаўся да рэчкі з зарой.

Яшчэ б не адна наша вёска жыла,
Не знала б ні згубы, ні страты,
Калі б чорным болем бяда не прыйшла,
Рассеяўшы цэзій праклятьі.

Рассыпаўшы стронцый па роднай зямлі,
Атрутай лягла на абшары –
І ўсе дасягненні, што мы здабылі,
Накрылі смяротныя хмары.

Але Беларусь не зламаць у бядзе,
Таму зноў і зноў паўтараю:
Мацней за народ наш нямае людзей
І міласэрней нямае.

Не забывай...

– Ты паглядзі на мноства розных спраў –
Вунь, колькі іх паўсюль перад табою.
Пакуль што ты шчаслівa падрастаў,
Яшчэ не знаўся з горам і бядою.

Усё, што бачыш ты вакол сябе, –
Тваіх бацькоў і прадзедаў работа.
І нават песні добрае запеў
Табе, як дар, аддадзены народам.

За цішу ўночы і за ясны дзень –
Праліта кроў і жыцці адабраны...
І для цябе дзядулеў сад цвіце,
Палі і нівы бацькам узараны.

Не забывай, што прыйдзе час-пара
Табе да важных справаў далучыцца:
Пра гонар дбаць бацькоўскага двара
І бараніць Радзіму навучыцца.

***

Я не настаўнік, не законнік,
Я слова шчырага паэт.
Ні эпалеты, ні пагоны
Мне не зацьмяць нябесны свет.

Мой мілы сябра, мой таварыш
І чалавек найдарагі,
Не знаю я, аб чым ты марыш,
І дзе тых мараў берагі.

Але сказаць лічу патрэбным,
Ты толькі ў крыўду не прымі:
Пакуль жывём пад зводам небным,
Нам трэба быць заўжды людзьмі.

Хай сейбіт, жнец ты ці араты –
Які ўжо лёс табе даў Бог –
Будзь чалавекам годным, вартым,
Каб след пакінуць добры мог.